

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 34.

Den 21 Oktober 1928.

56:e årg.

Kansas City.

En Amerika-bild.

Genast du ser bilden på sidan, kan du säga, att den visar oss en stad i Amerika, ty inga städer i världen har så höga hus som de amerikanska. Fem- och sexvåningshusen, vilka förr ansågos väldiga, te sig såsom små kojor vid sidan av dessa himmelsträvande skyskrapor, som räkna, trettio, fyrtio, femtio våningar, ja, ändå mer.

Amerikas största städer ha tydlitvis de högsta husen och det största antalet av dylika. Du har nog förresten sett någon bild från Newyork, och du vet, att de höga husen där resa sig i hundratal. Men även i mindre amerikanska städer finnas många mycket höga hus, varpå bilden är ett exempel, ty Kansas City, därifrån denna bild är hämtad, har endast omkring sexhundra tusen invånare, alltså bara en tiondedel av vad Newyork räknar.

Inte tycker jag, att en stad med sådana där väldiga hus och mellan dem grupper av mindre hus egentligen är vac-

ker, men somliga ha annan mening. Om smaken skall man föröfrigt inte disputera, ty den är så olika.

Från London.

London är världens största stad med en befolkning, som uppgår till mer än sju miljoner, alltså en miljon mer än hela Sverige har. Tänk dig vilken folkmassa på ett område ungefär som Södertörn — allt folket i Stockholm, Göteborg, och alla andra städer i Sverige och sedan alla dem som bo på landet och tänk dig vidare en god del av Danmarks befolkning, och du får ett begrepp om Londons storlek och invånareantal.

Vi ha en bild i detta nummer, vilken visar en amerikansk stad med dess skyskrapor. Egendomligt nog finnas inga dylika i London. Det förefaller som skulle engelsmännen inte tycka om dessa oformligt höga hus.

Men en sak som London har är stora parker, och vi ha i detta nummer två bilder från Hyde Park, en av den stora stadens väldigaste parker. Denna anläggning är en tillflykt för både fattiga och rika. Där hålles också en mängd möten året om. Inte minst talrika äro de möten där, vid vilka Guds ord förkunnas.

När Kotte Nålkäpa och hans familj lekte sommar-gäster.

Den lilla röda stugan, som låg så trevligt just där åkrarna i en djup vik skuro in i skogen, hade stått obebodd både länge och väl. Trädgården omkring den hade redan börjat se förfallen och ovärdad ut, och stugans tegeltak var täckt av ett tjockt lager av bruna, vissnade löv. Kotte Nålkäpa, den stora igelkotten, tyckte att det var alldeles som det borde vara, han hade slagit upp sina bopålar under verandans stenfot, och han trivdes utmärkt när inte människorna störde honom.

Men så en vår, innan snön ännu hade hunnit smälta undan riktigt, och medan Kotte

Nålkäpa med fru och barn alltjämt sov sin långa vintersömn, kom det nya gäster i huset. Det var en familj, som hyrt det till sommar-nöje och nu var ute och rustade i ordning. Det blev fejat och snyggt både ute och inne, trädgården rensades upp och gårdsplanen snyggades till. Men det var för tidigt att flytta ut på allvar än, så gästerna drogo sina färde för att återkomma med sommarvärmen.

När Kotte Nålkäpa vaknade ur sin sömn och gav sig ut för att titta till sin domän, märkte han snart, att det hade skett stora förändringar. Allt det trevliga, vissna lövet, som förut legat i gångarna, och där han alltid varit säker om att hitta diverse läckra småkryp, var sammanräfsat till en stor hög utanför staketet. Hans bästa jaktmark, det steniga hörnet av trädgården med det långa hoptovade gräset, hade blivit avbränt och uppsnyggt och var från Kottes synpunkt alldeles förstört. Kotte blev allvarligt bekymrad och lufsade in till sin maka för att beklaga sig.

— Kan du tänka dig sådant elände, det har tydligen kommit människor i stugan igen! Nu är det allt slut med friden och de goda dagarna, och vi som hade det så lugnt och skönt och bra här.

Men fru Nålkäpa var inte så pessimistisk av sig.

— Ta det med ro, kära Kotte, det ordnar sig nog, ska du få se. Vi kanske kan komma riktigt bra överens med de där människorna. Jag har då aldrig funnit, att människorna äro något att vara rädd för.

— Jaså, du säger det, du, fräste Kotte, — det hörs då att du inte var med förra gången det här huset var bebott av människor! Blev jag inte änklings på den kuppen, och hade så när själv mistat livhanken! Nej du, jag känner nog till människorna och deras sätt att behandla oss stackars oskyldiga igelkottar!

En kväll någon tid senare, när Kotte spankulerade omkring i trädgården och kände sig glad och nöjd att de förhatliga människorna inte hörts av vidare, fick han höra ett underligt buller och skulle just smita iväg hem till sin trygga hamn under stenfoten, då en pojke på tio-tolv år kom rusande nedför en trädgårdsgång och så när trampat på honom. Kotte rullade förskräckt ihop sig, så att de långa taggarna spretade ut åt alla håll och låg alldeles stilla. Pojken såg först lite förvånad ut, men så tog han av sig mös-

Rotten Row i Hyde Park i London.

san, petade försiktigt ner Kotte i den och tog honom med sig. Kotte var så rädd, så han visste inte till sig, men han kunde inte göra annat än hålla sig hoprullad. Pojken sprang upp på verandan med sitt fynd och ropade stormförtjust:

— Pappa, pappa, se en sån stilig igelkott jag hittat i trädgården. Tror pappa det går att tämja den?

Pappa tittade ett slag på den hoprullade igelkotten, och så sa han:

— Ja, nog kan det hända att det går att få den tam, men då skall du inte skrämna livet ur den och smutsa ner din mössa med att känka omkring med den så där, utan gå nu och släpp den försiktigt där du tog den, och låt den så vara i fred. Om den är bofast här, vilket ju är det troligaste, så kommer den nog att visa sig flera gånger, och då ska vi se om den kan bli tam. Det brukar inte vara svårt att komma på god fot med de där nåldynorna, om man bara behandlar dem på rätt sätt. Men Kotte Nålkåpa hade blivit så skrämmd av behandlingen, så han visade sig inte på flera dar, och inte hans fru heller. D. v. s. pojken och hans syster såg inte till dem, men pappa, som var i farten både tidigare på mornarna och senare på kvällarna än barnen, hade snart listat ut att de bodde under verandan, och han förstod att det inte skulle dröja länge förrän de skulle lära sig att bli mindre skygga. Han ställde flera gånger i all tysthet ett tefat mjölk utanför hålet i stenfoten och satte sig sedan tyst i skymundan på verandan, och då dröjde det inte länge förrän ett litet spetsigt

tryne vädrande stack ut, och så voro snart både herr och fru Nålkåpa i full fart med att lapa i sig mjölken.

När det gått en tid kom pojken en afton bekymrad till pappa och frågade om han inte trodde att igelkotten skulle visa sig snart igen. Eller hade den kanske tyckt så illa om att bli buret i mössa, så den flyttat sin väg.

— Ånej, — sade pappa, vi ska tala vid mamma att du och lilla syster få vara uppe litet längre i kväll, så kanske vi kan få se honom.

Det var ett par förväntansfulla småttingar som den kvällen såg sin pappa ställa ut mjölkfatet och sedan satt väntande på verandan. Herrskapet Nålkåpa

lät inte vänta på sig, och mjölken fick strykande åtgång.

— Om ni nu går riktigt tyst och försiktigt, sade pappa, så kanske ni rent av kan få se dem på litet närmare håll. Men försök inte att röra vid dem.

Ja, fru Nålkåpa var inte rädd, hon stannade lugnt kvar vid fatet men Kotte själv knallade sig inunder verandan, så snart han hörde steg på marken. Men det dröjde inte länge förrän barnen voro goda vänner med både herr och fru Nålkåpa, och snart hade de stiftat bekantskap med de fyra förhoppningsfulla ungdomarna Nålkåpa också.

Den som var minst belåten med att ha herrskapet Nålkåpa till grannar var mamma. Hon tyckte inte om dem riktigt, och så var hon övertygad att de skulle komma att äta upp både jordgubbarna och vad annat de kunde komma åt i trädgården. Men mamma blev omvänd, och det gick till på rätt lustigt sätt. Nu var det så, att det fanns en stor

Serpentinedammen i Hyde Park i London.

källare under stugan, och i den källaren fanns det råttor, och om det fanns något mamma avskydde så var det råttor. En dag kom hon ner i källaren och fann till sin fasa något som hon trodde var en råtta, men en jättestor sådan, helt lugnt sittande i ett hörn. I vanliga fall brukade de då åtminstone försvinna som streck i hålen, när man kommer. Pappa tillkallades förstås, och han bara skrattade när han tagit sig en titt på jätteråtten.

— Känner du inte igen den, det är ju igelkotten, och inte alls någon råttal!

Ingen kunde först begripa hur igelkotten kommit in i källaren, men så kom mamma att tänka på att hon dagen förut tagit bort stoppningen ur ventilen, som från källaren mynnade ut under verandagolvet, och då var det ju inte svårt att begripa hur det gått till.

— Men om vi nu är förståndiga, så låter vi igelkotten stanna några dar i källaren, så blir vi nog snart av med råttorna, sade pappa. Litet mjölk måste han ju ha att dricka, men annars klarar han sig nog.

Ja, pappa fick rätt, när Kotte Nålåpa varit instängd i källaren en tid så fanns det inte en råtta där, och inte kom det några sen han fått slippa ut heller. Och sen dess var mamma inte missbelåten med granarna.

Men när jordgubbstiden kom råkade Kotte och hans familj i onåd.

— De otäcka djuren, sade mamma, nog är det bra att de hålla råttorna borta, men nog kunde de väl låta bli jordgubbarna. Nästan varenda bär är ätet av dem. Antingen måste vi sätta stängsel kring landet eller också göra oss av med dem.

Pappa bara skrattade litet.

— Är du så säker på att det är igelkottarna som äter jordgubbar? frågade han.

— Ja det måtte väl vara klart, jag har ju sett dem flera gånger i landet, menade mamma.

— Vi ska göra ett litet experiment i afton, så ska du få se något, sade pappa.

När aftonen kom och familjen Nålåpa som vanligt skulle få sin mjölkranson, gick pappa ner till jordgubbslandet och hämtade ett par fina jordgubbar, som han lade bredvid mjölkfatet. Ingen av familjen Nålåpa tittade åt bären.

— Men vad i alla tider ha de då i jordgubbslandet att göra, undrade mamma.

Pappa gick åter ner till jordgubbslandet, sökte en liten stund och kom så tillbaka med någonting på ett blad.

— Vet du vad det här är?

— Usch ja, det är ju en sån där otäck snigel.

— Just det ja, men titta nu på får du se.

Snigeln placerades framför näsan på herr Kotte, som ögonblickligen slukade den.

— Ser du, sade pappa, sniglarna äta jordgubbar, och igelkottarna äta sniglar, så vi ha all anledning att vara tacksamma mot dem.

Och det höll ju mamma med om.

När familjen i stugan på hösten flyttade tillbaka till staden och familjen Nålåpa blev ensamma herrar på täppan, sade herr Kotte till sin fru:

— Ja, inte kunde jag då tro, att människorna kunde vara så hyggliga. Jag får då innerligen hoppas, att de här kommer tillbaka till nästa sommar.

(Sv. Dagbl.)

Josef.

Tag en gosse eller flicka med dig till söndagsskolan.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 28 oktober.

Elias himmelfärd.

2 Kon. 2: I—II.

Tänkespråk: Herren skall rädda mig från alla ondskans tilltag och frälsa mig till sitt himmelska rike. 2 Tim. 4: 18.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: 2 Kon. 2: 12—18.

Tisdag: 1 Mos. 5: 21—24.

Onsdag: 5 Mos. 34: 1—12.

Torsdag: Mark. 9: 1—9.

Fredag: Apg. 1: 1—12.

Lördag: Upp. 22: 1—7.

Söndag: 2 Kon. 2: 1—II.

